

successtot, medens Communen ikke, som nu forlanges, om $\frac{1}{2}$ Aars Tid kan modtage 700 Børn, som er det omtrentlige Antal af dem, der nu ere i Nyboders Skoler, uden at the til Foranstaltninger, der vilde være høist uhenigtsmæssige for Børnernes Skolegang. Jeg skal derfor henstille til det høie Thing, om det ikke var rigtigt at lade det blive staaende ved den Aftale, der engang er truffen imellem Ministeriet og Communalbestyrelsen, og om det ikke er urigtigt, saa at sige, at give Administrationen og Ministeriet et Dementi, efter at den har indledet en Forhandling, der har ledet til en Overeenskomst, idet man nu forlanger, at denne skal brydes, og at man skal gaae ind paa et ganske andet Grundlag end det tidligere. Jeg vil henstille, om det i Virkeligheden kan lede til Besparelse for Finanterne paa eengang at forlange disse Skoler nedlagte; thi Bygningerne faae Finanterne ikke til Naadighed, efter hvad her er udviklet, og jeg kan ikke antage Andet, end at der er Lærere at pensionere og andre Udgifter at udrede, som ikke strax falde bort, forbi man nedlægger Skolerne. Endelig tænker man paa for en Deel af Børnene at yde en Betsalning, som dog løber op til Noget. Bliver man derimod ved Aftalen, ville Udgifterne synke og efterhaanden blive meget ringe, og Ministeriet vil beholde Bygningerne til Naadighed, saaledes at det kan anvende Localerne paa den Maade, det maatte finde heldigt. Jeg troer heller ikke, at det er rigtigt imod Børnene, at man afbryder deres Skolegang paa den Tid, de vistnok kunne have meest Nytte deraf, nemlig naar de allerede ere komne i en noget ældre Alder, ere blevne 8, 9, 10 Aar gamle. Selv om man henviser dem til Skoler, der, troer jeg nok, ere ligesaa gode som Sætatens Skoler, vil en saadan Forandring af Lærere og Læremaade vistnok være lidet gavnlig for Børnernes Udvikling. Jeg vil derfor ønske, at man vil stemme imod Fleertallets Forslag og lade det blive ved den Ordning, der allerede er truffen, og som leder til, at Besparelser kunne indtræde, og det hele Skolevæsen ophøre at være forbundet med Udgifter for Statens Finanter.

Sjörning: Jeg har ofte i mit stille Sind maattet beklage, at Finantsudvalget ikke,

saaledes som andre Udvalg, giver os Oplysning om, af hvilke Medlemmer de forskjellige Fleertal og Mindretal bestaae. Det kan jo ikke være Andet, end at det enkelte Medlem af Thinget, der ikke er istand til fuldstændigt at sætte sig ind i alle de mange Spørgsmaal, som skulle afgjøres ved Finantslovens 2den Behandling, maa støtte sig til den Tillid, han nærer til de forskjellige Medlemmer af Udvalget, og det vil derfor være ham af Interesse at vide, af hvem disse enkelte Grupper bestaae. Denne Undladelse fra Udvalgets Side har jeg imidlertid især Leilighed til at beklage med Hensyn til et af de Afstemningspunkter, der for Diebliffet foreligge, nemlig Forslaget under Nr. 4, hvorefter der skulde tilstaaes Enken efter Dr. med. Rosen en Understøttelse af 200 Rd., hvilken, da der ikke siges Andet derom, maa antages at skulle være livsvarig, og som altsaa i Virkeligheden vil være en Pension. Det vilde nemlig meget interessere mig at vide, om de Medlemmer af Finantsudvalget, som ellers altid — og med Ret — staae paa Statskassens Tary, som fordre Indskrænkning i Statshuusholdningen, og som modsætte sig Forbringere om Pensioner, Understøttelser o. s. v. udenfor de lovebestemte Grændser, virkelig skulde være med i det Fleertal, som har stillet dette Forslag. Jeg vilde finde det meget beklageligt, om det vedtoges, forbi Rigsdagen, og navnlig dens venstre Side, derved vilde blive stillet i et uheldigt Lys. Vi ere især med, eller ville i alt Fald snart komme især med at gjøre store Forandringer i Statshuusholdningen i Retning af Besparelser; vi kunne maaskee ikke komme bort fra at tillægge Embedsmændenes Enker Pension, skjøndt Grundloven ikke forpligter dertil, men det er i alt Fald vist, at vi ville komme til meget strengt at vaage over, at det Slags Understøttelser ikke tilstaaes Andre end dem, som efter Loven kunne fordre det, at der ikke bliver et Naadessecretariat paa forskjellige Poster i Finantsloven, at gamle Misbrug affattes, og at den gamle Misbrug at give en Anviisning paa den bekjendte Malketo, Staten, ikke kommer igjen. Derfor vilde det være meget uheldigt, om vi nu skulde gjøre en saadan Undtagelse fra de Grundsatninger, som vi altid og med Rette